

Schůze vlastníků bytů je plná vtipných hlášek i hořké pachuti

Recenze

LUKÁŠ DUBSKÝ

Jako ze života. To si nejspíš pomyslí leckterý divák po zhlédnutí nové inscenace Východočeského divadla Pardubice. Hra Jiřího Havelky Společenstvo vlastníků zachycuje poměrně vypjatou schůzi vlastníků

bytových jednotek. Autorovi se povedlo v jednotlivých typizovaných postavách zachytit kaleidoskop lidských charakterů, jež lze na podobných schůzích potkat.

Režisér Petr Štindl posadil čtrnáctku herců kolem jednoho rozbitého ping-pongového stolu, odkud se skoro nehnou. Přesto má inscenace minimální počet hluchých míst. Havelkův text, který vznikl částečně na základě improvizací herců před pražskou premiérou Divadla Vosto5, je totiž plný vtipných hlášek, zároveň ale dost nemilosrdně nastavuje zrcadlo společnosti, která se ani 30 let po sametové revoluci není schopná na ničem domluvit a každý si radši „hrabe na svém písečku“.

SOBECTVÍ POSTAV

Herci ztvárňují své postavy jen s lehkou nadsázkou, jednotliví vlastníci trpí celou řadou nešvarů od rasismu přes homofobii až k obyčejnému sobectví, které zneumožňuje prosadit cokoli v smysluplného. Pro herecký soubor je inscenace náročnou zkouškou, protože je celá sestava téměř neustále přítomná na jevišti. Souhra mezi herci funguje, nejvýrazněji se do mysli zapíší Veronika Malá (na snímku

s Tomášem Lněničkou) jako čím dál zoufalejší předsedkyně SVJ Zahrádková, Jindra Janoušková jako všetečná paní Horváthová, Romana Chvalová v roli akurátní členky kontrolní komise nebo Jiří Kalužný v úloze bývalého předsedy Kubáta, jenž žije v minulosti a zarputile odmítá jakoukoliv změnu.

Je příznačné, že tato rozhádaná skupina lidí, která není schopná vnímat svět za prahem vlastního bytu, si pak dobrovolně zvolí do čela sympatické bratry Čermákovy, kteří slibují, že prostě všechno zařídí. Nikdo se neptá, jak a co kvůli tomu bude muset obětovat.

POLITICKÁ ROVINA

Když paní Horváthová bezelstně podepíše novoapečeným šéfům SVJ prázdný papír se slovy „Vy to budete umět řídit líp. Jako firmu.“, posouvá to celou inscenaci také do

politické roviny a stává se i komentářem současné situace. Trefným, smích střídá hořká pachuč.

I když je Společenstvo vlastníků počtem herců dost rozsáhlá inscenace, patrně by ještě lépe fungovala v komornějším prostoru, kde by diváci mohli mít pocit, že jsou skutečně účastníky schůze. Takhle jsou přece jen někteří z herců dost upozaděni, na velké scéně může divák jen obtížně sledovat jejich reakce na průběh schůze, pokud zrovna nemají žádnou repliku.

